

Certum est autem ex hypothefibus istos hereticos coniugia damnasse, & liberorum procreationem tanquam diaboli opus esse auertatos, cuius erroris parentem facit Carpocratem, & Tacianum Clemens Alexandrinus libr. 3. Stromat. adeò vt infelicis illius Carpocratianæ vel Encratitæ stirpis videatur hic error esse velut furculus quidam. Alii tamen à Gnosticis deducere tanquam à vero fonte malunt. Vtcunque malæ sementis pessima seges hæc fuit, quæ Satanæ astu, & castitatis speciosæ prætextu turpissima homicidia perpetravit, dum isti se & discipulos & plures hospites exsecant: & grauissimum errorem induxit, dum à Deo ipso instituta coniugia reiiciunt & damnant: cum quibus etiam consensere Paterniani, de quibus postea. Itaque ad Tacianos siue Encratitas tanquam ad propriam radicem istos refero. Extitisse verò & primùm innotuisse videntur post Origenem, cuius seculo variæ per vniuersam Arabiam hereses ortæ sunt, quæ admodum ex historiis apparet, & cuius etiam exemplo Valesii suam fortasse sententiam & errorem confirmarunt. Nam ille quum adhuc adolescens esset, ad summæ castitatis comprobationem exsecuit sese & castravit, vt scribit Eusebius libro 6. Histor. cap. 8. quum dictum Christi, Matth. 19. versu 12. perperam intellexisset. quod Origenis factum hi fortasse sequuti, in omnibus Christianis idem habere locum voluerunt. Vnde nisi me fallit coniectura, huius hæresis ortus sub Anthero Romano episcopo, & Iuliano Philippo imperatore collocandus est, circa annum à Christo passò 216. Quanquã in primo concilio Niceno damnati sunt Christiani, qui se libidinis impatientia castrarent, adeò

adeò